



# Festival de Cine Fantàstic i de Terror de Sitges

Havier flores

**E**l "Festival de cine fantàstic i de terror de Sitges", és convertí en el "Festival de cine fantàstic de Sitges" i posteriorment en l'actual "Festival internacional de cinema de Catalunya, Sitges 99", 32 edició.

Sitges ha vist, al llarg d'aquests 32 anys, com un modest festival d'una petita localitat banyada pel Mediterrani s'internacionalitzava i s'especialitzava en un gènere que després de les darreres esperonejades de la companyia Hammer i de la fàbrica de Corman seguia els passos d'altres gèneres clàssics que varen començar a morir els anys setanta, almanco com fins aleshores els havíem conegut.

Per Sitges varen passar gent com Terence Fischer, Peter Cusing, Christopher Lee, etc. En posteriors edicions, es capbussaven en la localitat gent tan heterogènia com Carpenter, Linch, Ridley Scott o fins i tot Bogdanovitch, per posar només alguns exemples.

Com és natural, la qualitat d'un festival es mesura més per la qualitat de les estrenes mundials que aconseguieix que no per la capacitat de l'organització a atreure l'atenció d'actors o directores de prestigi —com els citats anteriorment—, o així hauria de ser.

Actualment, Sitges 99 ha crescut en durada —onze dies—, en projecció —internacional—, en seccions —al marge de les competitives— i lògicament en pressupost —enguany prop de dos-cents trenta milions. A pesar dels múltiples canvis, però, Sitges té un públic fidel que ha vist com, en els darrers anys, s'ha anat desmarcant de l'especialització exclusiva en el gènere fantàstic per abraçar, amb seccions i homenatges diversos, una clientela i un cine més heterogenis.

Aquest any Sitges estrenava una nova direcció. L'equip

d'R. Villas substitueix el d'A. Gorina, així com aquest substituïa el de J.L. Goas i aquest el de Rafales —al cap i a la fi iniciador del festival. Qui hi hagi anat aquests onze dies, com a mínim no es podrà queixar de l'oportunitat d'apreciar les darreres produccions del "fantàstic", entre les quals hi va haver una majoria més a prop del terror psicològic que no del pastitxe sanguinós —cosa que és d'agrair—, així com revisar vells mites del cine com *Alien* —complet i d'últimíssima versió—, una bona còpia de la mítica *Vertigo* i, també, la darrera i definitiva versió de *La noche de los muertos vivientes* de George A. Romero, preparada pel seu guionista, John A. Russo, en la qual s'inclouen escenes inèdites, així com un so i muntatge renovats.

També es podrien haver acostat a la retrospectiva dedicada a Dario Argento, amb algunes de les seves pel·lícules més representatives; o retrobar-se amb les obres mestres de J. Demi, tan vigents avui com en l'època que es varen fer; o, finalment, perdre's en les moltes altres seccions i oportunitats que ofereix el festival de submergir-se onze dies en una mar cinematogràfica agitada per grans obres mestres i descobriments insòlits i minoritaris en qualsevol dels formats en què la imatge es deixa atrapar.

Potser, el que resultaria menys important seria dir que també hi va haver una entrega de premis el darrer



dia —com és natural— i que durant la sessió d'inauguració es va projectar *ExistenZ* de Cronenberg, així com dir que la clausura la va fer *The Winslowboy* de D. Mamet. La crítica catalana va premiar Joaquim Jordà per *Monos como Beckey*. El premi al millor film va ser per a *Ringu* d'Hideo Takata i a la britànica *Simon Magus* de Ben Hopkins li varen atorgar els de millor director i millor actor.

A la segura Emma Vilarasau li varen concedir el premi de millor actriu per *Els sense nom* de Jaume Balagueró, la pel·lícula del qual també va obtenir una menció a la fotografia.

En fi, per no esmicolar tot el llistat, recollim amb gust que el premi del públic va recaure en Jean Becker, fill del gran Jacks Becker a qui tots recordaran.

Per acabar, direm que entre els diferents convidats il·lustres del festival, així com d'entre els membres de les diferents competicions destacaven gent com Julio Medem —per citar un producte nacional— i el celebrat autor de *Robin y Marian* Richard Lester —membre del jurat internacional que tria els premis— i naturalment Dario Argento, al qual, a més d'homenatge i revisió, el festival el va obsequiar amb un llibre sobre la seva obra.

Com a premi per a cinèfils de tota la vida, varem poder veure la darrera pel·lícula de P. Garrel *Le vent de la nuit*, director insòlitàment inèdit a les pantalles de cine comercial d'aquest país. ■

